

ЧЕЖЊА

Ја сам из земље где нико не станује. Из земље где камен и стена пламте и букте, и где се разлећу варнице што у драгом камену горе и што се ни водом ни крвљу не гасе. Ја сам из земље чежње где је вечност ватре и жеђи, из земље тихе туге где је највећу радост живот узео. Из земље где је све испуњено звуком и знаком једног имена.

Дошла сам да у морској води смирим срце што под грлом бије, и да на влажној светлости и танким провидним сенкама одморим очи под чим капцима пече врућица жељнога погледа.

И врела, задувана и устрептала, као пред напад срчане болести, клечим на мокрој и свежој ивици воде, и прскам груди и квасим голе руке до рамена. И гледам како под сунцем кипе и нестају провидни танки млазеви воде на мојим мишицама, а остају лаке мрке маглице опрљене коже. И бацам се на обалу, и по нагорелим својим рукама ређам гривне и прстење од шљунака и шарених шкољки, и срцем својим гледам визије врелих приморских снова.

Дођите ројеви добрих и злих таласа! Дођите црни водени вртлози што гутате тела и сишете душе!

Распевајте се песме дубина и мрака! Дођите развриштани мотиви очајања које се смеје! Дођите језовити мотиви последње монотоније воде!

Матија Бећковић
ДВА СВЕТА

И ускоро ћемо, тај дан доћи мора,
упутити молбе управи затвора —

Да нас лише страха, слободе и зиме
и на робију тешку да нас приме!

А кад нас у ланце баце и повежу,
нека свет изгуби срамну равнотежу!

И од два света што свет овај чине,
нек свет робијаша буде свет већине!

А чувари нек нас, из страха, ил срама,
једне ноћи моле да буду са нама!